

လွန်းထားထား

ဆေးတက္ကသိုလ်

မမှောင်သော ည မပိုန်သော လမင်း

ကျေးဇူးအထူးသို့...

လူ့လောကဆီသို့ ရောက်ခွင့်ရအောင် အသက်နဲ့ ရင်းပြီး

မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့သော...

ဤဝတ္ထုရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့သော...

ချစ်မာတာ... “အမေ”

နှင့်

သမီးအပေါ် ချစ်ခင် အလိုလိုက်စွာ...

အရာရာကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့သော...

ပြဿနာတိုင်း၏ ရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်

မိုးကာပေးခဲ့သော...

ချစ်ပီတု... “အဖေ”

သို့

ကန်တော့ပန်းနှင့် တကွ

တစ်သက် ကျေးဇူးမမေ့တော့ပါ။

ချစ်သမီး...

လွန်းထားထား

ရည်ညွှန်းချက်

ရည်ရွယ်၍ ဖြစ်စေ...မရည်ရွယ်၍ ဖြစ်စေ

ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းအတွက် ဇောဆန္ဒသန်သန်ဖြင့်

ကြိုးစားအားထုတ်ရင်း...

မိခင်အပေါ် လျစ်လျူရှုမိခဲ့သော...

လျစ်လျူရှုနေမိသော..

လျစ်လျူရှုမိဖို့ ပြင်ဆင်မိလျက်သား ဖြစ်နေ

သော...

သမီးများ သို့ ရည်ညွှန်းပါသည်။ ။

★

အခန်း (၁)

အမေ့မျက်ဝန်းဆီမှာ မျက်ရည်ရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်တောက်ပနေသော်လည်း နှုတ်ခမ်း များက ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလေသည်။ ။ မနေ့က သမီးတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်သည်။ ။ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာဖြင့် သမီးအောင်သည် ဆိုသောအခါ အမေ့ ခြေထောက်များမှာ မြေပြင်ပင် မထိတော့။ မျက်လုံးထဲ ကြယ်တွေ၊ လတွေမြင်နေသလို လင်းပွင့်ကွန့်မြူးကာ နှလုံးသားသည် တဆတ်ဆတ်ခါ၊ တလုပ်လုပ် တုန်နေခဲ့သည်။ ။

ဈေးတစ်ဈေးလုံး တစ်ဆိုင်မကျန် လူပေါင်းစေ့ ကြွားရလွန်းသဖြင့် အခေါင်များ ပင် ခြောက်နေကာ ညကျတော့ မောနေသည်။ ။ ဈေးထဲက ဝယ်လာသော ဇီးကွက်ရုပ်စုဘူး အကြီးကြီးကို ရှေ့တွင် ချကာ သမီးကို ရွန်းရွန်းစားစား ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည် ကို သမီးက အံ့ဩနားမလည်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်သည်။ ။

“အမေ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေလိုက်တာ၊ ဒီဇီးကွက်ကြီးက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပိုက်ဆံစုဖို့ ပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီး ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ လေ၊ အမေ ခုကတည်းက စပြီး ပိုက်ဆံစုရတော့မှာ ၊ ဒါမှ သမီး ဆေးကျောင်းတက်တော့ သူများ တန်းတူ မျက်နှာမငယ်မှာ ပေါ့”

အမေက တက်တက်ကြွကြွကြီး ပြောနေသလောက် သမီးက အေး

တိအေးစက် လုပ်နေတာကိုပင် အမေကအားမရ။

“ဆေးကျောင်းမတက်ချင်တော့ပါဘူး အမေရာ၊ အမေ့ ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်ကလေးက သမီး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ မနည်းကြီးပဲပိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ အမေလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ နောက်ထပ် ဆေးကျောင်းသက်တမ်း ခုနစ်နှစ်လောက်ကြီးသာ အမေ ရုန်းကန်ရှာဖွေရရင် အမေ သေသွားမှာ ပေါ့...”

ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ဆိုတာ ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်ကုန်မှာ ၊ တော်ပါပြီ အမေ...၊ အမေ့ကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခ မပေးချင်တော့ပါဘူး၊ သမီး ဆေးကျောင်းမတက်တော့ဘူး၊ စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရရင် တော်ပြီ၊ သမီး ဆယ်တန်းကလေးတွေကို Guide ပြန်လုပ်မယ်၊ အမေ့ကို သမီး တစ်လှည့်ပြန်ရှာကျွေးတော့မယ်၊ အမေ နားတော့နော်”

“အမယ်လေး..မဖြစ်နိုင်တာ သမီးရယ်၊ ဒီကြီးငါးလုံးက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း၊ နှမြောစရာ ပြီးတော့ သမီးက ဆင်းရဲမဲ့ အသွေးအမွှေးမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ သိပ်လှပြီး ကျက်သရေရှိတာ၊ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါက သူများ နဲ့ မတူဘူး၊ လူတွေကြားထဲမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေတဲ့ အလှမျိုး သမီးမှာ ရှိတယ်...”

သမီးရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ ဆရာဝန်မကလေး ဖြစ်လာရင် ဘယ်လောက် ခန့်ညားတန်ဖိုးရှိလိုက်မလဲ...

ရှင်းရှင်းပြောရရင် အမေက ဘဝက ပါရမီ မပါခဲ့လို့ ပညာသိပ်မတတ်ခဲ့ဘူး သမီး၊ ဆယ်တန်း အောင်ရုံပဲတတ်ခဲ့တာ၊ အခု အမေ့ဘဝ ဘာဖြစ်နေသလဲ...

သမီးကိုတော့ အမေ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဆေးကျောင်းကို ငါ့သမီး တက်ကို တက်ရမယ် သမီး၊ အမေ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြမယ်၊

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးပဲ ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာဆို၊ ဉာဏ်ကလည်းကောင်း၊ တော်ကလည်း တော်၊ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ...

အမေ့ကို ကတိပေးစမ်း၊ ဆေးကျောင်းတက်ရမယ်၊ ဆရာဝန် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်

အမေ့မျက်လုံးများမှာ မာနဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပ ကခုန်နေခဲ့သည်ကို သမီးက ငေးမောရင်း..

“သမီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာပေါ့ အမေရယ်၊ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ဒီလောက်ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ အမေ့ကို သနားလို့ ပါ၊ အမေ့ကိုတာဝန်တွေ၊ မနိုင်ဝန်တွေ ထပ်ပြီး မပေးချင်တော့လို့ ပါ၊

ကဲပါ အမေရယ်၊ အမေ ဒီလောက် ဆန္ဒပြင်းပြနေရင် သမီး မဖြစ် ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ပါ့မယ်၊ ဆေးကျောင်းမတက်ခင် ပိုက်ဆံတော့ ရှာရမယ်၊ ကလေးတွေကို ကျူရှင်ပြမယ်၊ Guide လည်း လုပ်မယ်၊ ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်မှာ ပါ”

ဟု ကတိပေးမှ ပင် အမေ စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်ရာဝင်လေသည် ။ အိမ်ကလေးထဲမှာ အမေနှင့် သမီး နှစ်ယောက်သာရှိသလို အိပ်ရာဝင်တော့လည်း တစ်ခြင်ထောင်တည်း။

ပူပင်ကြောင့် ကြကင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားသော သမီးရဲ့ မျက်နှာ ဝင်းဝင်းပပ၊ လှလှကလေးကို အမေ့မှာ ကြည့်၍ မဝ။ မနက်ဖြန်ပဲ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်လာတော့မလို စိတ်ကူးယဉ်ကာ သမီးကို တပြုံးပြုံးနှင့် ကြည့်လိုက်၊ အိပ်ဖို့ မျက်လုံးတွေကို ပြန်မှိတ်လိုက်နှင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။

ဇီးကွက်စုဘူးကြီးထဲ အမေက ထည့်လိုက်၊ သမီးကထည့်လိုက်နှင့် ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ရည်ရွယ်လျက် ပိုက်ဆံကို အသည်းအသန် စုကြ လေသည်။ ။

ဈေးထဲမှာ ဖွင့်ထားသော အမေ့ကုန်စုံဆိုင်ကလေးဆီမှ အမြတ်ငွေရယ်၊ သမီးကျူရှင်ပြလို့ ရသည့် လခ ငွေရယ်တို့ သည် ဇီးကွက်ကြီးထဲမှာ တစ်စတစ်စ နေရာယူလာခဲ့သည်။ ။ အမေသည် သမီးဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ငွေစုနေတယ် ဟူသော အတွေးကို တွေးမိတိုင်း ဗိုက်ထဲမှာ အစာတွေ ပြည့်လာသလို အစားအသောက်ကို ခြိုးခြံ လိုက်သည်။ ။ အပို မုန့်ပဲသရေ စာပင် မစားတော့။

ခါတိုင်း မနက်ဈေးသို့ရောက်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်တာနှင့် မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို မနက်စာ စားနေကျ။ အခုတော့ အဲဒါကို ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ အိမ်မှ ထည့်လာသော ထမင်းချိုင့်ကိုပင် တစ်ဝက်ခွဲစားတော့လေသည်။ ။ ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ခါတိုင်း အသား၊ ငါးလေး ပါတတ်ပေမယ့်၊ စပြီး ခြိုးခြံပြီ ဆိုကတည်းက သမီးတစ်ယောက် အတွက်သာ အသားလေး ငါးလေး ချက်ပေးပြီး အမေကတော့ ငါးပိကောင်လို ကြာရှည်ခံသောဟင်းလျာဖြင့် ပြီးသွားတတ်လေပြီ။ သမီးကိုတော့ အစားအသောက် မဆင်းရဲ စေလိုသောကြောင့် ကြက်သားလေး၊ ပုစွန်လေး ဝယ်ချက်ပေးတတ်မြဲပင်။

အမေ့ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ စိုးမိုးဖုံးလွှမ်းနေသော အတွေးမှာ ၊ သမီးဆေးကျောင်းတက်ရင် ဆိုသော အတွေးပဲဖြစ်သည်။ ။ ခုအချိန်ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှ သမီးဆေးကျောင်းတက်ရင် အတော်ပဲရှိမှာ ဟူသော အတွေးဖြင့် အမေ့ဆိုင်ဘေးက ပိတ်စအဆင်တွေ မျိုးစုံရောင်း

သော မအေးဆိုင်မှ သမီးနှင့် လိုက်မည့် အရောင်အသွေး အဆင့်အတန်း အစ ကလေးများကို လပေးစနစ်ဖြင့် အကြွေး ဝယ်လေသည်။ ။

“သမီးက အသားဆို ဖြူဝင်းနှစ်မွတ်နေတာပဲ၊ မျက်ခုံး မျက်လုံးတွေ က လှမှ လှပဲ၊ မျက်တောင်နက်နက်တွေနဲ့ မျက်လုံးအိမ်က အကျယ်ကြီး မအေးမိရဲ့ ၊ ကိုယ်လုံးကလေးကလည်း သိပ်လှတာပဲ၊ ကိုယ့်သမီးမို့ ပြော တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မအေနဲ့ ဆို တခြားစီပဲ၊ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ နတ်သမီး ကလေးလား မှတ်ရတယ်၊ သမီးက သူ့အဖေကို သွားတူတာလေ၊ သူ့အ ဖေက တကယ့်မင်းသားရုံးတဲ့ ရုပ်မျိုး၊ ရုပ်သိပ်ဖြောင့်တာ၊ ယောက်ျားကို ချစ်လွန်းလို့ ကျွန်မကပဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တာပါ...

သူ့ခမျာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲ အခန့်သား နေရရှာတာပါ၊ ကံဆိုးချင်တော့ သမီး ရှစ်နှစ်လောက်မှာ ကားတိုက် ဆုံးရှာတယ်”

အမေသည် ခင်ပွန်းအကြောင်း သမီးအကြောင်း ပြောရလျှင် ဘယ် တော့မှ ရိုးတယ်မရှိ။ ကြားရသူတိုင်းကလည်း နားထဲ အလွတ်ရလှမတ တ် အပ်ကြောင်းထပ်နေပေမယ့်လည်း နားထောင်ပေးကြရှာပါသည်။ ။

“မမြမှီ သမီးကလေးက ဆိုင်ကို သိပ်မလာဘူးနော်”

“အမယ်လေး..သူ့ခမျာ အားရှာတာမှ မဟုတ်တာ မအေးမိရဲ့ ၊ ဆယ် တန်းတုန်းကလည်း သူ့ခမျာ သူများကလေးတွေကို ကျူရှင်တွေ ဘာ တွေ ယူရရှာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပြီး ကျောင်းစာကိုပဲ ကုန်းရန်းဖိကျက်ရရှာတာ၊ စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာ မခွာရှာဘူး၊ ညညဆိုလည်း တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး၊ တကုပ်ကုပ်နဲ့ စာကျက်ရှာတာ၊ ကျွန်မက သူ့ကို သနားတောင် သနားယူရတယ်...

အဲဒီလောက် ကြိုးစားခဲ့လွန်းလို့ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာရခဲ့တာပေါ့၊ ဘာ ကျူရှင်မှ မယူဘဲ ရခဲ့တာနော်၊ ကျွန်မ သမီး ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆို

တာ တွေးသာကြည့်”

“တော်ပါတယ်၊ တော်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပိတ်စတွေကဝယ်ပြီး ဘယ်မှာ အပ်မှာ လဲ”

“ကျွန်မဘာသာ လက်ချုပ်ပဲ ချုပ်လိုက်မယ်၊ စက်သည် မငယ်က ဈေးသိပ်ကြီးတာပဲ၊ ကျွန်မလည်း ချုပ်တတ်ပါတယ်နော်၊ စက်မရှိတော့ လည်း လက်နဲ့ ချုပ်တာပေါ့”

ဟု အမေက ပြုံးပြုံးကလေးပြောကာ ပိတ်စတွေကို ကိုယ့်ဘာသာညှပ်၊ စက်မရှိတော့ အားအားရှိတိုင်း ထိုင်ပြီး လက်ချုပ် ထိုင်ချုပ်နေတတ်လေသည်။ သမီးက...

“အမေ...ဘာတွေ ချုပ်နေတာလဲ”

ဟု မြင်တော့မေးလျှင် အမေသည် ပြုံးကာ...

“သမီး ဆေးကျောင်းတက်ရင် ဝတ်ဖို့ လေ၊ အဆင်ကလေးတွေက အသစ်အဆန်းကလေးတွေပါ သမီးရဲ့ ၊ အမေလပေးနဲ့ ဝယ်တာ၊ သမီးက အသားလေးဖြူပြီးလှတော့ ဘာလေးဝတ်ဝတ် လှမှာ ပဲ”

ဟု တက်တက်ကြွကြွ ပြောတော့ သမီးက သဘောကျစွာ ပြုံးလေသည်။ ။

“အမေရယ်၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဘာလို့ အပင်ပန်းခံတာလဲ၊ သမီး ရှိတာနဲ့ ပဲ ဝတ်ပြီးတက်မှာ ပေါ့”

ဟု ပြောပေမယ့် အမေသည် သမီး ဆေးကျောင်းတက်ရင် ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံ ဆယ်နှစ်ထည်လောက်အထိကို အရောင်စုံ အဆင်စုံ ဝယ်ကာ တယုတယ ကိုယ်တိုင်လက်ချုပ်ချုပ်သီရင်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့လေသည်။ ။

သမီးစီးဖို့ ဖိနပ်၊ သမီးလွယ်ဖို့ လွယ်အိတ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းဘူးကအစ၊ ဗလာစာအုပ်၊ ဘောပင်၊ စသဖြင့် လိုအပ်တာမှန်သမျှ အကုန်ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားခဲ့လေသည်။ ။

သမီးက တအံ့တဩ ဖုတ်မောကာ...

“အမေရယ်၊ တကယ် ဆေးကျောင်းတက်ရမယ့် သမီးက ဒီလောက်မတက်ကြွဘူး၊ အမေက အရမ်းတက်ကြွနေတာ၊ အမေကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးကျောင်းတက်လိုက်ပါတော့”

ဟု ရယ်ပွဲဖွဲ့ရလောက်အောင်ပင် အမေက အသည်းပိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အမေ၏ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းသည် အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ရှိသည်။ ။ သမီးအတွက် အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင် စုဆောင်းနေရတာလည်း အမေ့ဘဝ၏ ရှင်သန်မှု အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ။

*

အခန်း (၂)

ဒီနေ့သည် သမီး ပထမဆုံး ဆေးကျောင်းစတင်ရမည့် နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အမေသည် အစောကြီး ကတည်းက နီးထကာ တက်ကြွပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ ညဈေးမှ ဝယ်ထားသော ကြက်သားကိုကြော်ကာ ထမင်းဘူး အသစ်ကလေးထဲသို့ လှလှပပကလေးဖြစ်အောင် ထည့်ပေးလေသည်။ ။

သမီး ရေချိုးနေစဉ် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်အပြည့် သနပ်ခါးတွေ အားပါးတရ အဆင်သင့် သွေးပေးထားကာ သမီးဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား အသစ်ကလေးကိုပါ အဆင်သင့် ပြင်ဆင် ထုတ်ပေးထားလေသည်။ ။

“အို...အမေကလည်း ၊ ဘာလို့ သနပ်ခါးတွေ သွေးပေးထားရတာလဲ၊ သမီးဘာသာ သွေးမှာ ပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးတော့ ငရဲတွေ ကြီးကုန်တော့မှာပဲ”

“သမီးက အချိန်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ သမီးရဲ့ ၊ သနပ်ခါးလေးသွေးတာ ဘာများ ပင်ပန်းလို့ လဲ၊ သမီး လှလှပပ၊ မွေးမွေးရေးရေးလေး လိမ်းရအောင်လို့ ပဲ၊ ကဲ လိမ်းလိမ်း၊ ဘီးစပတ်ကို ဖြေလိုက်၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အမေ ဖြီးပေးမယ်၊ ကျစ်ဆံပြီးကလေး ကျစ်ပေးမယ်...ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပဲ အမေ”

“ဒီသားအမိကလေး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ သမီးရယ်၊ သမီးကို အမေက ချစ်လွန်းလို့ ၊ လုပ်ပေးချင်လွန်းလို့ လုပ်ပေးတာ၊ ဘာငရဲမှ ကြီးစရာ မလိုဘူး”

အမေသည် သမီးရဲ့ နက်မှောင်သန့်စွမ်းလှသော တံကောက်ခွက် အထိပင် ထူထည်ရှည်လျားလှသော သမီးဆံပင် ရှည်ရှည်တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဖြီးသင်ပေးရင်း ပြုံးနေလေသည်။ ။

“သမီး...ညက အမေ ဇီးကွက်ရုပ်ကြီးဖောက်ပြီးရေတာ ငွေနှစ်သောင်း ကျော်ရတယ်၊ ဟောဒီမှာ စာအိတ်ကလေးနဲ့ အမေ သေချာ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သမီး ဘာမှ မျက်နှာငယ်စရာ မလိုဘူးနော်၊ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ အကုန်သာသုံး၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ၊ အမေထပ်ပြီးစုမယ်...”

အမေ ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ချင်လိုက်တာ သမီးရယ်”

ဟု အမေကပြောလျှင် သမီးသည် အသံထွက်၍ ပင် ရယ်မောတော့လေသည်။ ။

“အမေကလည်း ...ဆေးကျောင်းအထိတော့ ဘယ်အမေကမှ လိုက်မပို့တော့ပါဘူး အမေရယ်၊ အမေဘာသာ စိတ်ချ လက်ချ ဆိုင်ထွက်တော့၊ သမီး သွားတတ်ပါတယ်၊ ဘတ်(စ်) ကားစီးသွားရင် ဆေးကျောင်း ရှေ့မှတ်တိုင်ကို ရောက်တယ်၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေက ဆေးကျောင်းဆိုတာကြီးကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ ရောက်ဖူးချင်တာပါ၊ သမီးက အမေထက် အများကြီး ပိုတော်လို့ ဆေးကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တာ အမေ ဂုဏ်ယူလွန်းလို့ ပါ”

“မလိုက်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ ကဲ...သမီးသွားတော့မယ်”

အမေကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားပေးသော မိုးပြာရောင် အပွင့်အခက်နုပ်နုပ်

ဝတ်စုံကလေးသည် သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လှလှကလေးပေါ်မှာ ပုံပန်းသိပ်မ ကျလှသော်လည်း သမီးက လှသောကြောင့် အင်္ကျီကလေးကပါ အလိုအ လျောက် လှသွားပြီး ဖြစ်ရလေသည်။ ။

“လှလိုက်တာ သမီးရယ်”

အမေသည် သမီးကို ကြည့်၍ မငြီးနိုင်။

“အမေ ချုပ်ထားတာ ခိုင်ရဲ့ လားမသိ။ တော်ကြာ လူတွေရှေ့ ပြုတ် ထွက်ကုန်မှ အရှက်ပဲ”

“အမယ်လေး မပြုတ်စေရဘူး၊ အမေ ဝက်သိုးထိုးနည်းနဲ့ ခိုင်အောင် ချုပ်ထားတာ၊ အာမခံတယ် သမီး၊ ရော့...ထမင်းဘူး မေ့ဦးမယ်၊ ကြက် သားကြော် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သမီး မျက်နှာမငယ်ရအောင်”

“ကျေးဇူးပဲ အမေ၊ သမီး သွားတော့မယ်”

“အမေ ကားဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ် သမီး”

ဟု ဆိုကာ အမေက ကားဂိတ်ထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး သမီး ကားပေါ်တ က်သွားမှ ပင် ကားကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံးငေးကာ ဈေးဆီသို့ သုတ်ခြေ တင်ခဲ့လေသည်။ ။

“ဆေးတက္ကသိုလ် (၁)” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးဖြင့် ထည်ဝါခုံညား လှသော ဆေးကျောင်းဆီသို့ ဝင်လာချိန်တွင် သူမ ရင်တွင်းရှိ သိမ်ငယ်စိ တ်အားလုံး လွင့်စဉ် ပျောက်ပြယ် သွားလေသည်။ ။

ကားရောင်စုံ၊ လူရောင်စုံ တက်ကြွသစ်လွင်လှသော ထိုပတ်ဝန်းကျင် က သူမကို တဖြည်းဖြည်း ပျော်ရွှင် တက်ကြွလာစေပါသည်။ ။ ဆင်းရဲ

တာဟာ အားငယ်နှိမ်ချစရာမဟုတ်။ ငါ့မှာ ထက်မြက်ထူးချွန်တဲ့ ဉာဏ်ပညာ အရည်အသွေးတွေ ရှိတယ်ဟု သူမဘာသာ အားပေးရင်း တက်ရမည့် အခန်းကို ရှာဖွေလေသည်။

အခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်သွားချိန်တွင် ဆူညံလှုပ်ရှားနေသော အခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ကျသွားကာ သူမကိုဝိုင်းကြည့် စူးစမ်းကြသည်ကို အလိုလို ခံစားမိလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ခုံတန်းဆီသို့ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

ဟု မိတ်ဖွဲ့ပြီးကလေးနှင့် မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ... အခန်းထဲ ဝင်လာကတည်းက အရမ်းလှတာပဲလို့ ကျွန်မတို့ ပြောနေကြတာ၊ နောက် ကျွန်မတို့ နဲ့ ပဲ အတူတူထိုင်နော်၊ ကျွန်မက မြှောင်းဆီ၊ သူက မိုးယုနွယ်”

“ကျွန်မ နာမည်က မေယုဂန်ပါ”

“နာမည်လေးကလည်း အရမ်းလှတာပဲ၊ သေချာတယ် ရှင်ပဲ ကွင်းရမှာ ပဲ၊ ဒီဆေးကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးမှာ ရှင့်လို ပြည့်စုံတဲ့ အလှမျိုး မရှိသေးဘူး၊ ရှင် အလှဆုံးပဲ၊ ကျွန်မတို့ အတန်းထဲမှာ ဖက်ရှင်မယ်တစ်ယောက်ပါတယ်၊ သူက သူပဲ ကွင်းရမယ် ထင်နေတာ၊ ရှင် ရောက်မလာသေးတဲ့ အထိပေါ့လေ...ဟား ဟား..

ကျွန်မတို့ တော့ ရှင့်ကိုမှီပြီး နာမည်ကြီးရချင်သေးရဲ့ ”

ဟု ခပ်သွက်သွက် မြှောင်းဆီက ပြောလေသည်။ တကယ်ပင် အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာ သူမရှိရာ အတန်းထဲမှာ သာမက အတန်းဝမှာ ပါကောင်လေးတွေ ရုံးစုစည်ကားနေပြီး သူမရှိရာဆီသို့

စက္ကူမြားပေါင်းများစွာ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ရောက်နေသည်။ ။

ထိုနေ့မှာ ပင် သူမကို ဆေးကျောင်း၏ အလှဘုရင်မအဖြစ် အားလုံးက အလိုလို ရွေးချယ်ခဲ့တော့သည်။ ။ သူမက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပင် မယုံနိုင်။ အမေ ချုပ်ပေးသော မိုးပြာရောင်အင်္ကျီနဲ့ ထဘီကလေးပဲ သူမကို ကံကောင်းစေခဲ့တာလားမသိ။

သူမရဲ့ ပထမဆုံး ဆေးကျောင်းသူဘဝကို ဘဝမှာ မမေ့နိုင်တော့လောက်အောင် ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ထိုညနေ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ အမေ့ကို အတွေ့အကြုံ ရှင်းလင်းပွဲလုပ်ရင်း...

“အမေ...သမီးကို သူတို့ က ကွင်းရွေးလိုက်ကြတယ် သိလား...၊ အလှဘုရင်မတဲ့ လေ”

ဟု အမေ့ကို ပြောပြတော့ အမေ့မှာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးချေ။

“တွေ့လား...အမေ ပြောသားပဲ၊ အမေ့သမီးရဲ့ အလှက ကျော်ကြားမယ့်အလှ၊ ဆေးကျောင်းမှာ တောင် ကွင်းဖြစ်တယ် ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံလှလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ့် အဖိုးတန် မိန်းကလေး၊ ပညာကလည်းတော်၊ ငါ့သမီးက ကောင်းစားဦးမှာ သေချာတယ်၊ အမေ ပြောရဲတယ်”

ဟု တဖွဖွ ပြောလို့ မဆုံးတော့ပေ။ နောက်တစ်နေ့ ဈေးရောက်လျှင်...

“ကျွန်မ သမီးက ဆေးကျောင်းမှာ ကွင်းတောင်ရတယ် မအေးမိရေ၊ ဒါတောင် သမီးက ဘာမှ ပြင်တာ ဆင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သနပ်ခါးလေးနဲ့ ကျွန်မ ချုပ်ပေးတဲ့ အပေါစားပိတ်ကလေးတွေပဲ ဝတ်ရရှာတာ။ အဲဒါလေးနဲ့ တောင် ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့”

ဟု မမောနိုင် မပန်းနိုင် ကြားစရာ ဂုဏ်တစ်ခု ထပ်တိုးခဲ့ရလေသည် ။ သမီးအတွက် မိတ်ကပ်ကလေး၊ နှုတ်ခမ်းနီကလေး၊ ရေမွှေးကလေး အစရှိသဖြင့် အလှအပပစ္စည်းကလေးတွေကို လပေးအကြွေးဖြင့် ထပ်ပြီး ဝယ်ရလေသည် ။

သမီးက အမေ ဝယ်လာသော ပစ္စည်းကလေးတွေကိုကြည့်ကာ..

“သမီး ဒါတွေ မလိမ်းတတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ သနပ်ခါးပဲ ကောင်းပါ တယ်၊ သမီးဘဝမှာ အလှပြင်ဖို့ ထက် လူတကာထက် ဘယ်လိုတော် အောင်၊ ရှေ့ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ် ဆိုတာပဲ ရှိတယ် အမေ..

သမီးက လုပ်ပြီဆိုရင် ထူးချွန်တဲ့ အထိ၊ ထိပ်ဆုံးရောက်တဲ့ အထိ လုပ်မှာ ပဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်တောင် ထူးချွန်ပြီး တော်ချင်တယ်”

ဟု ထက်ထက်မြက်မြက် ပြောလျှင် အမေသည် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ သော မျက်လုံးများ ဖြင့် သမီးကို ကြည့်မဝဖြစ်ရလေသည် ။ ဤမျှ ထက်မြက်တောက်ပသော သမီးလေးကို ကျောင်းတွင် မျက်နှာမငယ်စေ ရအောင် အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ရသည် ။ သမီးရဲ့ ထမင်းဘူးထဲမှာ ပေါ်ဆန်းမွှေးဆန် ထည့်ပေးနိုင်ဖို့ ၊ ပုစွန်တုပ်လို ဟင်းကောင်းကောင်း မျိုး ထည့်ပေးနိုင်ဖို့ အမေ ကြိုးစားရလေသည် ။ အမေကတော့ ဈေးထဲမှာ ရောင်းသော အဝစားတစ်ရာဆိုသော ဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ပြီးသွားလိုက်တာကို သမီးမသိစေရ။ အမေသည် ပေါ်ဆန်းမွှေးဆန်းမျိုး မစားရက်၊ သားငါး ဟင်းလျာဆို မျို့မကျ။ အကောင်းဆုံး မှန်သမျှသည် သမီးအတွက်သာ ဖြစ်လေသည် ။

သူ့ကို ပထမဆုံး စတင်၍ သတိထားမိခြင်းမှာ လူအများ ရှေ့တွင် သူ

မကို အင်းလွန်ရင်း ကဲန်တင်းရှေ့မှ ရပ်တုကြီးကို ဝင်တိုက်မိရာက စတင်လေသည်။ ။ သူ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသလို လူအများက ဝိုင်းရယ်ကြသည့် အတွက် အတော်ရှက်သွားခဲ့ပုံကို သူမ မမေ့။

သူမဘေးမှ မြှင်းဆီနှင့် မိုးယုနွယ်က...

“မေယုဂန်...အဲဒီကောင်လေး နာမည်က မြတ်လင်းလျှံတဲ့ ၊ သူ့အဖေနဲ့ အမေက ဧရာမဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ထိတ်ထိတ်ကြဲကြဲကို ချမ်းသာတာ သိလား၊ သူ့အမေက မီးယပ်နဲ့ သားဖွားအထူးကုဆရာဝန်မကြီး၊ နာမည် သိပ်ကြီးတာ၊ သူ့အမေနားက စိန်နားကပ်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ အကြီးဆုံးစိန်ပဲလို့ တောင် တင်စားကြတယ်ဆိုပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံဆင်းရရင် သူနဲ့ ဆုံမှာ ပဲ၊ သူ့အဖေက Psychiatrist အင်္ဂလန်မှာ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီးပေါ့”

ဟု သူ့အကြောင်းကို တခမ်းတနား ဖွင့်ဆိုကြသည်။ ။ သူမသည် အားကျအထင်ကြီးသော မျက်လုံးများ သူ့ဆီတစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ သူက သူမဆီကြည့်၍ ပြုံးဆဲ၊ သူ့မျက်နှာမှာ အပြစ်ကင်းစင် ကြည်လင်သော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူပါသည်။ ။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမ နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ အလိုလို ပြုံးရိပ် သမ်းလာခဲ့သည်။ ။

သူမ၏ အပြုံးကြောင့် သူသည် ညှို့ငင်သိမ်းပိုက်ခံရသူ တစ်ယောက်လို သူမဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ။

“ကွင်းကို အင်းလွန်သွားတာ ရပ်တုကို မမြင်လိုက်ဘူး၊ တော်တော် အိမ်မိသွားတယ်...ဟဲဟဲ..”

ဟု အရှက်ပြေ ပြောရင်း သူသည် သူမနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ သူမက လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို သူ့ဆီသို့ အလိုလို လှမ်းပေးမိရက်သား ဖြစ်နေကာ...

“အဲဒါနဲ့ ကြပ်ထုပ်ထိုး လိုက်လေ”

ဟု ပြောဖြစ်သွားသည်။ သူက သူမရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ပါးစပ်တွင် ကပ်၍ အာဇေ့မှတ်ကာ သူ့နဖူးမှာ ကြပ်ထုပ် ထိုးလေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မြတ်လင်းလျှံပါ။ မေယုဂန်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ချင်လို့ ပါ”

“သူငယ်ချင်း ဖြစ်လို့ ရပါတယ်၊ နဖူးကြီးတစ်ခုလုံး ရင်းနှီးထားရတာ ဆိုတော့ ခင်မှ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့၊ အမှတ်တရပေါ့နော်”

“မေယုဂန်နဲ့ ပဲ ခင်ချင်တာလား၊ ကျွန်မတို့ ရော မပါဘူးလား”

မြနှင်းဆီနှင့် မိုးယုနွယ်က အသွက်သမားတွေမို့ နောက်ပြောင်ရယ်မောရင်း ခင်မင်မှုကို ပို၍ နွေးထွေး မြန်ဆန်လာအောင် ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။

အတန်းတက်တော့လည်း သူက သူမတို့ ဘေးမှာ ပင်ဝင်၍ ထိုင်သည်။ သူမတို့ ဘယ်သွားသွား ဘေးမှာ သူ အမြဲပါသည်။ ထမင်းစားချိန် ကျတော့ သူမတို့ က ထမင်းဘူးဖွင့်၍ စားမည့် ဟန်ပြင်စဉ်...

“လာကွာ၊ အပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားစားရအောင်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကိုယ် ကျွေးမယ်”

ဟု သူက အတင်းခေါ်တာနှင့် သူမတို့ သုံးယောက်သား သူနှင့် အတူ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ အနက်ရောင် ဘယ်မောင်း မာစီးဒီး(စ်)ကားကြီးပေါ်သို့ သူမ တက်ရမှာ ကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသေး၏။

သူမဘဝတွင် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မာစီးဒီးစီးဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက Restaurant တစ်ခုဆီသို့ မောင်းသွားပြီး ထမင်းဘူးတွေ မယူခဲ့

ဖို့ တားမြစ်၏။

“ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ၊ ထမင်းဘူးတွေ မယူနဲ့ တော့၊ စားချင်တာ အဝစားကြကွာ”

ဟု ဆိုကာ သူက ဟင်းလျာတွေ အလျှံပယ် မှာ လေသည် ။ လေအေး စက်ဖြင့် စိမ့်အေးနေသော သီးသန့်ခန်းထဲတွင် သူမတို့ လေးယောက် သား လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ စားသောက်ကြရသည် ။ သူမတစ်သက်တွင် အကောင်းဆုံးသော ဟင်းလျာများကို ပထမဆုံးအကြိမ် စားရခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူက နှမြောတသခြင်း မရှိ။ အလွန်ရက်ရောသူဖြစ်သည် ။ Restaurant မှ ပြန်လာကြပြီး အတန်းပြန် တက်ကြသည် ။

ကျောင်းဆင်းချိန်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူမက ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ပြန်ဖို့ ဘတ် (စ်)ကားဂိတ်ဆီ လျှောက်လာစဉ်၊ သူ့ကားသည် သူမဘေးသို့ ကပ်မောင်းလာကာ...

“မေယုဂန်...ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ...နေပါစေ၊ ဘတ်(စ်)နဲ့ ပြန်နေကျ၊ ဘတ်(စ်)နဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ကျောင်းဆင်းချိန် ဘတ်(စ်)တွေ ဒီလောက်ကျပ်ညပ်နေတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေး အလှတွေ တစ်စစီပဲ့ကုန်ပါ့မယ်၊ လာပါ...တက်ပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းချင်းပဲ ဘာလို့ ငြင်းနေတာလဲ၊ မငြင်းရဘူး၊ တက်”

ဟု သူက ဇွတ်အတင်း ပြောနေကာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးနေသဖြင့် သူမသည် မတတ်သာတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ထိုင်

လိုက်ရတော့သည်။ ။

“ကိုယ်ပြောမယ် မေယုဂန်၊ ခုအချိန်ကစပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြပြီ၊ မငြင်းကြေးကွာ နော်၊ မနက်ဆို ကိုယ် မေယုဂန်ကို အိမ်မှာ ဝင်ကြိုပေးမယ်၊ ကျောင်းသွားဖော် သူငယ်ချင်းပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လာပါ့မယ်”

“မရဘူးကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဘတ်(စ်)ကား မစီးစေချင်ဘူး၊ ဒီ လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးက ဘတ်(စ်)ကားထဲမှာ ကျပ်ညပ်ပြီး ဒုက္ခ ရောက်ရမှာ ပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အေးအတူ ပူအမျှ ခံစားမျှဝေရတယ်ကွ”

“ဟင့်အင်း..သူများကို အဲဒီလို တာဝန်ကြီး မပေးချင်ဘူး မြတ်လင်း လျှ”

“မရဘူး၊ ကိုယ်ကတော့ မနက်အစောကြီးကတည်းက အိမ်ရှေ့မှာ လာစောင့်နေမှာ ပဲ”

“ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး၊ နေရာတကာ ဇွတ်အတင်းပဲ၊ အဲဒီ လမ်းထိပ် မှာ ပဲ ရပ်လိုက်တော့နော်၊ လမ်းက ဆိုးတယ်၊ မြေနီလမ်းမှာ ခဲလုံးတွေချ ည့်ပဲ၊ ကြိုပြောထားတယ်နော်၊ တို့ က ဆင်းရဲတယ်”

သူမသည် ကိုယ့်အိမ်စုတ်စုတ် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို သူတွေ့သွားမှ သိမ်ငယ်နီမ့်ကျသလို ခံစားရသည် ။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုပြောင်း လဲခြင်းမျိုးမှ မရှိချေ။

“ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာတွေက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အပေါ်ယံ အလွှာတွေပါကွာ၊ ကိုယ်က အဲဒါတွေ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုယ်က လူကို ပေါင်းတာ၊ စိတ်ကိုပေါင်းတာ၊ လမ်းထဲအထိ အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့မယ်”

လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ သူကား ဝင်လာတာနှင့် အိမ်တကာ ပေါက်စေ့မှ မျက်နှာတွေ ထွက်ကာ ဝိုင်းဝန်းစပ်စုကြည့်ကြသောဒဏ်ကို ခံရသည်။ ။

“ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့၊ အိမ်အပြာကလေးပဲ”

“မနက်ကျရင် ကိုယ် လာကြိုမယ် စောင့်နေနော်”

ဟု သူက ပြောကာ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ကားကွေ့လို့ မလွယ်သဖြင့် နောက်ဆုတ်၍ ပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိမ့်ဆုတ်သွားလေ သည်။ ။

အမေသည် သမီးကို လိုက်ပို့သော ကားကြီးကို မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်လျက်ရှိကာ...

“သမီးရယ်...ကားကြီးက ကောင်းလိုက်တာ၊ အားနာဖို့ တောင် ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိုပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေခဲ့သည်။ ။

“သူငယ်ချင်း ပြန်ပို့ပေးတာ အမေ၊ လမ်းထိပ်မှာ ပဲ ရပ်ပေးဆိုတာ မရဘူး၊ ဇွတ်အတင်း လိုက်ပို့တယ်၊ မနက်ကျရင်လည်း လာကြိုဦးမယ်တဲ့ ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်။”

“ဘာလို့ စိတ်ညစ်ရမှာ လဲ သမီးရယ်၊ သမီး ဘတ်(စ်)ကားကိုးစီးရ သက်သာတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ အမေ့မှာ အမြဲဆုတောင်း နေရတာ၊ သမီး အဆင်ပြေပြေ ကျောင်းတက်ခွင့် ရပါစေလို့ ၊ သူငယ်ချင်းက ခင်လို့ လိုက်ပို့ရှာတာ နေမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ပို့ပါစေ”

ဟု အမေကပြောရင်း သမီးလက်ထဲက ထမင်းချိုင့်ကလေးကို လှမ်း ယူလိုက်သည်။ ။ ဘူးက ခပ်လေးလေးပဲ ရှိတာမို့ ကမန်းကတန်း အဖုံးဖွင့်

ကြည့်စဉ် လက်ရာမယွင်းသေးသော ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေကို တွေ့ရတော့
စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့်...

“ဟင်၊ သမီး ထမင်းမစားဘူးလား၊ နေမကောင်းလို့ လားဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု အလောတကြီးမေးလေသည်။ သူမက ထမင်းဘူးကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားနိုင်သေး။

သူမ အဝတ်အစားတွေ အကုန်လျှော်ပြီး လှန်းထားတာကို မြင်သောကြောင့် ...

“အမေ သမီးအဝတ်အစားတွေ လျှော်ထားပြန်ပြီလား၊ ဘာလို့ လျှော်ထားရတာလဲ အမေရယ်၊ သမီးတော့ ငရဲတွေ ကြီးကုန်တော့မှာပဲ”

ဟု ကမန်းကတန်း အော်ပြောလေသည်။

“ဘာမှ ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အမေ ရေချိုးရင်း တစ်ခါတည်း ဆောင့်လိုက်တာပါ၊ သမီးက တစ်နေ့လုံး ကျောင်းမှာ စာတွေ သင်ရတာ ပင်ပန်းတဲ့ ကြားထဲ ပြန်လာတော့ စာတွေကျက်ရသေးတယ်၊ အားလပ်ချိန်မှ မရှိတဲ့ ဥစ္စာ”

“ရပါတယ် အမေရယ်၊ သမီးဘာသာ လျှော်ပါ့မယ်၊ အမေလည်း ဈေးမှာ ပင်ပန်းလာတာပဲ ဥစ္စာ”

“ထမင်း ဘာလို့ မစားလာတာလဲ အမေ သိချင်တယ်သမီး၊ ဟင်းမကောင်းလို့လား၊ မနက်က အမေ ပုစွန်ဟင်းထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

“မြတ်လင်းလျှံပေါ့ အမေ ဒီနေ့ လိုက်ပို့တဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ သူက သိပ်ချမ်းသာတာပဲ၊ ရက်ရောလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ၊ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးလို့ ထမ

င်းဘူး မစားခဲ့ရဘူး”

“ဪ”

အမေသည် နှမြောခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထမင်းချိုင့်ကလေးကို မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ယူလာခဲ့သည်။ သမီးမသိအောင်ပင် ထမင်းချိုင့်ထဲမှ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ဇလုံတစ်ခုထဲသို့ ပုံသွန်မှောက်ထည့်ပြီး အားပါးတရ စားပစ်လိုက်ရသည်။ သွန်ပစ်ရမှာ နှမြောလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထမင်းက ချွေးထွက်ကာ နံချင်သလိုလို ရှိပေမယ့် အမေ မသွန်ပစ်ရက်ချေ။

အမေ ထမင်းစားနေချိန်တွင် သူမက ရေမိုးချိုးပြီး တစ်နေ့စာတစ်နေ့ ပုံမှန်ကျက်တတ်သော အကျင့်အတိုင်း တစ်နေ့စာသင်လိုက်သမျှ စာတွေကို ကျက်ပြီးမှ ထမင်းစားဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အမေ စားပြီးပြီလားဟင်”

ဟု မေးနေကျအတိုင်း မေးလိုက်သလို အမေကလည်း ...

“စားပြီးပြီ သမီး၊ အမေ ဆာလို့ စားနှင့် တယ်၊ သမီး စားတော့မလား၊ အမေ ခူးကျွေးမှာ ပေါ့”

ဟု ဖြေနေကျအတိုင်း ဖြေကာ သမီးအတွက် သီးသန့်ချက်ပေးထားသော ထမင်းနှင့် ဟင်းကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာခူးခပ်ပြီး ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းကလေးမှာ သီးသန့်ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။

အမေသည် သမီးနှင့် အတူ ဘယ်တော့မှ ထမင်းလက်ဆုံ စားလေ့မရှိ။ အမေစားသော ထမင်းမှာ ဧည့်မထဆန်ကြမ်းနှင့် ငါးပိကောင်ဟင်းတစ်မျိုးသာ ဖြစ်လျက် ဇလုံထဲပေါင်းထည့်နယ်ဖတ်ကာ စားလိုက်မြဲပင်။ သမီးအတွက်ကိုတော့ သီးသန့် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ကလေးတွေ ချက်ပေးတတ်တာ သမီးပိုမှ သွန်ပစ်မည့် အစား အမေက

စားပစ်ရတာ အကျင့်ပါနေလေပြီ။

*